

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a trassats des 2.ª tom...	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.... 0'85
	1 any..... 3'25
Dins España.	3 mesos.... 1'00
	1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Etrangèr.	3 mesos.... 1'50
	1 any..... 5'00

SA NEVADA.

Ell ja hey tornam essè, y no es que no fós hora ni que no fassa uns quants anys qu'aquesta nevada fós per nòltros esperada y fins desitjada. Sempre es bò un' envernissada de néu per ses nòltres terres y ses veynades que mati tot es corcúm que s'haja pogut criá demunt sa terra, y en vení s'estiu sòl fé de ses séues baix des nòm, ó de cuch de capoll, ó de cuch de rèl, ó de cenrada, ó de *Philoxera*. Sa d'enguany es estada bona, però no cregueu qu'es puga compará amb ses qu'hey ha hagudes altres temps.

A sa pared de sa casa de la vila de Sant Lloréns hey ha un lletrero que fa estona que no'm lleigit, y si no recordam malament, entre varies fetxes de nevades que dú n'hi ha una que se refereix à l'any 1799 y conta que va essè tan gròssa que matá molts d'arbres y molt de bestia.

L'any 1829 en va fé una també general à Mallorca de molta d'importancia qu'ocasionà molt de mal, perque després d'havè nevat en gran quantitat, vengueren gelades enormes de tal casta, qu'es veynats de Ciutat se véren obligats à descarregá ses teulades y es terrats en pales, y fé caramulls gròssos de néu al mitx des carrés, cada cinquanta passes, y n'hi va havè més d'un de pòrxo que no poguent resisti es pès de sa néu passá per uy; y ben dematinet véyen ets homos per ses finestres des pòrxo, qu'en cañes ó bastons feyan caure es caramulls de ses tèules que n'hi havia qualcuna que tenia sis ó sèt pams de llargaria.

Vengué l'any 1854, y día 13 de Febré comensá à nevá amb tal abundancia, qu'al punt tenguerm altre vegada Mallorca cubèrta de néu. Dins Ciutat p'es Born, la Rambla, Còsta de Sant Domingo y carrés amples, n'hi havia uns dos pams. Per sa murada ó qualque punt més de tres, y aquesta néu s'aguantá bastant bé, sense qu'hey gelás derrera d'un mòde desastrós.

De l'any 1799 à l'any 1829 hey van 30 anys. De l'any 1829 à l'any 1854 n'hi'n van 25, y de l'any 1854 à l'any present 1883, n'hi'n tornan anà 29.

Ses conseqüències agradables d'una nevada, y més si es un pòch tardana còm sa d'enguany, son ses sigüents: matá tots ets ouèts qu'estigan per neixe d'una partida de sèrs inimichs declarats de sa nòstra agricultura; matá molts de pares y mares d'aquests ouèts que confiant trobá un hivèrn benigne s'havian adormit devall una clòsca de serment ó un' escòrxa d'arbre. Doná llòch à que, quant se fonga sa néu, penètriga bé dins s'interió de sa terra s'aygo fins arribá à n'aquelles vènes fondes que fa estona que no l'han vista. Acabá de matá tota sa part malaltissa d'ets arbres, perque'n vení sa primavera, naixquen es brot de part sana y fé qu'es sembrats pòsin rèls més fondes y fortes, qu'en son temps han d'essè sa basse d'una bona cohita.

Axí còm n'hi ha de nevades qu'arriban à tota sa naturalesa material, bò seria qu'en vengués qualcuna qu'arribás à emblanquiná bé tot s'interió de s'homo y de sa dòna, y los matás dins es séu cap y dins es séu còr, aquells animalets petits que los diuen capritxos, ó vicis, ó maleriadeses, ó ninades, ó còses de señó, ó nirvis, ó altres nòms per aquest estil, que los fan caminá un pòch de bolina, exposantllos à travelá y à caure.

Ell axí mateix aquestes nevades mos sòlen dú conseqüències dins sa societat, ó al ménos hey ha una coincidència manifesta que vaitx à fé notá. Derrera sa primera qu'he anomenada que tants de perjudicis causá, vengué sa guerra de s'independència en qu'es pòble espanyòl va demostrá qui era y lo molt que valia à n'ets nys del mon. Després de sa de l'any 29, comensá s'era de sa llibertat amb sa regència d'una reyna viuda; y després de sa de l'any 1854 vengué una revolució reformadora de ses idèes extraviades qu'havian anat cresquent à s'ombra d'aquesta llibertat.

Per de prònte, nòltros lo que podèm esperá de sa present nevada, es un bòn

raix de costipats y altres malalties per l'estil, y un raitx més que regulá manco de melles, prunes, cireres y fruytes primerenques.

Però no heu podèm tení tot, dexèm fé Deu que, si per una part mos lleva una quantitat d'una còsa, per un' altre mos redobla sa cohita. Ell es es que sòl sap que mos convé; per lo mateix tot dexemhó fé à sa séua direcció y sabiduría.

PEP D'AUBEÑA.

ES MÒROS VÈNEN.

I.

Ninets de cabey s rauls y hermoses ninetes; vòltros que vos feys tròns del mon y de la bolla, y plèus d'inocència y de vida, sòls cercau es divertiments qu'es es vòstro plèr, y esperau ets horabaixes còm qu'esperá el Mesies per replegarvós sa vòstra comparsa, y corre y saltá y botá. ¿No vos ha succehit may jugá à n'es mòros vénen? Vòltros, pares, prenguent la fresca ets horabaixes d'estiu cansats y mòrts de ses vòstres feynes, ¿no heu vist may jugá à n'es vòstros fiys aquest jòch? Oh, sí; y moltes vegades, sé ben cert que m'heu de respondre. Ydò, heu de sèbre que si ara no vénen es mòros hey ha hagut temps que venían y deixavan molt males recordances; totes ses còstes de Mallorca si parlassen en contarian de farestes Aquelles juguets d'ones que sempre vénen, y vénen duguent s'oralge fresch qu'alegra ses terres de per allà, devegadas duyan també unes galeòtes gròsses reblides de moragassos que les deixavan plènes de tristó, però que quedavan també qualque pich regades amb sanch de mòros qu'havian pagat es séu atreviment amb sa vida. Ses còstes de devés Valldemosa, Solle y altres punts, son uns bons testimonis, y à n'aquestes y altres viles se contan moltes històries d'actes d'uyts à cap per valents pagesos mallorquins que, quant era hòra, sabían

agafà sa destrat ó un garròt y defensà sa séua vila, sa séua familia, y sa séua hazienda, de ses pilleries d'aquells Mahometans. Així era que si ses galères del Rey feyan prèsa de qualcuna d'aquestes galeòtes, la duyan à Ciutat y allà venían es tripulants per esclaus. A la Berberia també hey havia molts de mallorquins qu'estavan à n'es mateix cas; però, que vos tench d'anà à contà axò si es ben segü que ja heu tenui per sabut: lo qu'es cert que si ara no vénen geleòtes, encara devengades es mòros vénen jugant jugant. Anem à n'es cuento.

II.

No molt lluny d'una d'aquestes còstes hey havia una possessió molt alegre. Sa gent qu'hey estava era una familia composta de l'amo, sa madòna, un fiy y dues fiyes. Tots ells ajudavan à contrà sa terreta per, quant vengués es temps d'aclarhí contes, tení uns quants doblers aplegats, y així es que, còm eran molt fanés, vivían còm uns Reys. Tot era alegria. Sa Naturalesa rëya afalagada per s'embat de mar que dona saborino à n'els encants de la tèrra. S'estiu, en havé segat, feyan un ball amb sos missatges; y s'hivèrn ses frèdes vellades les passavan contant rondayes y acabant per passà el Rosari còm s'acostuma à totes ses possessions d'aquesta illa. Però.... à n'el mon may hey pòt havé ditxa cumplida, tota s'alegria passa còm es fum y ses boyrades, ses riayes se convertiren en plòrs, y ja may se sentí còm abans, es sò alegre d'un fabiòl demunt es turons de sa possessió. ¿Perqu'era axò? Es fiy s'havia mòrt; un jove de vint y cinch anys; havia aplegat una malaltia qu'à poch à poch el s'en dugué à l'altre mon; ningú tenia consòl y manco sa madòna que no passava dia que no ploràs à llàgrima viva sens'aturay y esclamant sovint, sovint:

—¡Ay, aquell pòbre fiy méu! ¡Aquell fiet méu dols estimat!

Succehí també que, còm es fiy los faltava, havían mesté qualcú que suplís sa séua falta y s'encarregàs de ses séues feynes, y per axò compraren à Ciutat un esclau jove, bòn mosso, guapo y tot lo que vulguen, y ademés era molt bòn atlòt, y à poch poch vā arribà à essè just si hagués estat es mateix fiy de la casa, tant l'estimavan y ell tant los estimava; ja no li deyan n'Amet, còm solían dí à tots ets esclaus per Mallorca, sinó que l'anomenavan per Bièl qu'era es nòm des fiy mòrt. A sa madòna ja li havia passat una mica sa pena de sa mòrt des séu fiy, però cada vegada que s'en recordava exclamava:

—¡Aquell fiy méu!

S'esclau, ó En Bièl quant heu sentia li solia respòndre:

—També heu deü dí mamare.

Y sempre succehia lo mateix; però ó

fós que no heu reparassen ó que no'n féssen còas, heu dexavan corre y tothom s'empatxava des séu redòs y de ses séues feynes. Un dia que dinavan tots à una taula d'aquestes de pagès, baixes y petites, però que tant s'usan per dins la pagesia; axuxí, còm moltes vegades, sa madòna exclamà:

—¡Ay, fiy méu dols!

Es mòro totduna respòngué:

—També heu deü dí mamare.

Y sense que ningú s'en temés dues llàgrimes pures còm sa rohada y hermoses còm à pèrles li sortiren à pòch à pòch y anaren à caure demunt ell. A l'amo no li caygué cap llàgrima d'ets uys, però impresionat per ses paraules d'En Bièl li caygueren llàgrimes d'aquelles que no surten defòra sinó que surten d'es cò, y digué à s'esclau:

—¿Y perque dius axò?

—Perque... perque....

—¿Perqu'ha de dí axò ta mare?

—Perque jò, per ella, som també còm si fós mòrt.

—Però, Bièl, tú estás ben sà; axò seria bò si estasses malalt.

—Escoltaumè un instant.

Quant acabà de pronuncià aquestes paraules tots còm à moguts per una mateixa fòrsa, dexaren caure sa cuyera dins es plat y alsaren es cap badant un pam de boca escoltant lo seguent:

—Quant vos me comprareu à sa plasa de Cort de Ciutat, llavò no fèya molt de temps qu'havia arribat à Mallorca junt amb molts de companeros méus que componiam sa barca que ses galeòtes del Rey mos prengueren, y mos fèren esclaus. Teníam pactat, una partida d'amichs, s'anà à fé una pescada, un dia plegats y cercarem barca, sortint d'Alger amb intenció de no fermós molt enfora, però una ventada que se mogué de part de tèrra mos fé allunhà un poch demés, y quant volguèrem fògi d'una barca inimiga, en trobarem un'altre que mos sortí de còp descuyt y sense pensarmoshó mos trobarem tots plèns de cadenes y en podè d'un capitá mallorquí. Ara, figuravós, còm no s'ha de pensar mamare que som ben mòrt y re-mòrt si no ha tornat sèbre rès de jò, ni de sa barca, ni des méus amichs, perque tots tengueren sa mateixa sòrt que jò he tenguda. Si la pogués veure ja m'en aconhortaria d'està aquí per esclau, però mamare qu'es tota sola y no té altre fiy....

Un silènci complet hey havia dins sa cuyna; no més se sentia es volatetjà de ses mosques que cercavan ses miques y es piulá des gorrións que cantavan demunt ets arbres de defòra.

—Si la'm dexavan anà à veure, (digué En Bièl,) jò vos assegur que tornaria à essè esclau vòstro.

—Tú no tornaries, (digué sa madòna.)

—Vos ho promèt.

—Veshí, (respòngué l'amo;) ja sé que no tornarás, però no vuy que ta

mare estiga en s'ansia qu'está, te deü tení per mòrt, vuy que vajes à veurerlè. Te don dos mesos de temps. Pòts partí en volè.

Ara, figuravós, devòts lectors, s'alegría que tengué n'Amet, quant sentí aquestes paraules, ni si hagués trèt sa gròssa de Nadal hauria estat més content; ja no acabá de diná y s'axecá de sa taula més content qu'un cá amb un òs. Tot eran gracies y més gracies à l'amo p'es permís que li havia concedit. Passaren un parey de dies y s'esclau no hey vèya de cap bolla y l'amo tampòch perque casi casi ja li sabia greu s'haverli donat llecència per anarsen creguent, còm creya per còsa certa, que no'l tornaria veure pús, y vejent que no trobaria may cap esclau ni misatge que fos tan fané y bòn atlòt còm En Bièl, però.... jell no hey havia remey! sa paraula estava dada, l'amo'n Tomeu era un homo honrat à carta cabal, era un vertadé tipo de pagès mallorquí d'aquells qu'ara desgraciadament ja no abundan molt, y per rès del mon, ni si'l haguessen fèt capitá general de má y tèrra (*) hauria tornat sa paraula arerra. S'esclau ja havia apareyat tot lo qu'havia d'apareyá y un dia ben dematí tot eran despedides, y l'amo y sa madòna y ses fiyes estavan dretes demunt es portal de ses cases casi fent sa plorayeta y En Bièl diguentlós es derré *Adios*, passá més falagué qu'un cavall jove. Quant se perdía de vista per entre ets arbres que feyan sombra à n'es camí, ets altres s'en entravan dins ses cases ben creguts y recreguts de no tornarló veure may més. No va essè així; passaren es dos mesos sense que ningú hagués tornat pensá pús en s'esclau; però un dia ben dematí, quant l'amo s'axecá y obrí ses portes de sa casa; ja trobá En Bièl qu'havia desembarcat en sa nit y que li digué que tornava, còm eran es pactes, à essè esclau séu, y li donava les gracies en nòm de sa mare per s'alegría que li havia dada dexantlò anà à veurerlè. L'amo s'aferrá amb ell y digué que desd'aquell dia ja no'l mirás còm à son amo, sinó còm à germá perque li dava sa llibertat per tornarsen à ca-séua suposat que s'havia portat tan bé y havia cumplít sa paraula còm un vertadé homo.

N'Amet s'en aná y los prometé que tornaria à veurerlós.

(Acabará.)

A. M. P.

FRUYT Y PENITÈNCIA D'AQUESTA COREMA.

~~~~~
¿No diguereu s'altre dia
Que fundats amb s'esperència
No tenia penitència
Nòstro'n sigle de ses llums?

(*) Còm deya en Toni Maria (a. C. s.)

¿No digueren qu' es dijunis
Fruyt en nòltros ja no feyan?
¿No digueren que s' en rèyan
Els qui d'ú volian fums?

Tot axò 'm dirà el qui tenga
De ses mèues débils glòses
Relació:—¡Vaja unes còses!
Respondrán: ¡Ja heu son nonèns!
Y à n' aquestes alabanses
Que tan pròdichs mos envían
Puis que fan lo que devían
Tòrs es còll y dich:—¡Avèns!

Perque tròb qu' òbran conforme
Els que per llevá paraules
Sense més rahons ni taules
Callan sempre amb sa rahó.
Més deixem tals pòrrs-fuyes:
Comensèm lo qu' interessa.
¡Vaja, vaja! Fòra vessa;
Fessèm via à sa cansó.

Axí, pues, ¿veus aquells pollos
Qu' amb sa coua enrevisclada
Cresta pròu ben empitada
Y esperons molt refilats,
Duyan tanta d'estufera
Pretensions y fantasía;
Y are plòran tot lo día
Dins son niu sempre arrufats?

¿Per qu' es qu' ara si 's passetjan,
Amb so cap à devall xèlla
Sempre van, y si famella
Vèuen, fa son pit un trò?
¿Los ha entrat sa penitència?
Ni tan sòls hey tenen trassa,
Los donaren carabassa;
¿No es hòn fruyt trobau axò?

¿Y à n' aquells mestres d' escola
Que dos àns ó tres los deuen
Y obligats del tot se vèuen
Malehint des débil ram;
A n' es vent badá sa boca
Consumits per sa paciència?
¿Conceixen si es penitència?
¿No fa fruyt en ells sa fam?

Fruyt també es per aquells còmichs
Que desitjan mansbelletes;
Y sa gent de ses troneles
Y demés, fent un bordell,
Amb siulos los obsequian;
Y després de tot los donan,
Perqu' es cap sèu se coronan,
De patates un ramell.

Penitents, ¡y hòns que foran!
Els qui jovenòts encara
De mal grat son pare ó mare
Los menavan al sermó.
Mes tú heu fores més qu' ells, jove,
Qu' empolvarte tant solics,
Atacada tots els dies
Per lo sant predicadó.

Y à vosaltres ¡oh, hermoses!
Qu' à l' Iglesia sòls anavau
Per veurey es qui estimavau
Y à la fi ja 'l vos n' heu duyt;

¿No admirau ja sa Corema?
¡Ja 's seguí me respondrán;
¿Sa Corema? ¡si heu sabiau,
Son es dies de més fruyt!

Y els malalts à ne qui es metge
Los ha fet posá en dieta
Per ferlos sa panxa neta
Sense tení cap doló;
Penitents ser no devían,
Y era sòls per conveniència.
¿No fa bona penitència
Tot quebrat si es jugadó?

Y aquell altre que patía
Per declarar-se à una atlòta
Perque té millans do mòta
Y ell d' axò está enamorat.
Y el qui escriu aquestes glòses
Penitent també seria
Si després de tot sabia
Que critican son glosat.

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Aquesta setmana ha estat de fret, néu
y vent. Totes ses muntañes estavan ben
emblanquinades y moltes taulades tam-
bé. Dissapte passat desde Ciutat fins à
Manacó, tot es camí des carril estava
plè de néu. No n' hi havia molta, però
ja bastava per fé un personatge ben her-
mós y de veure à tots es passatges que
viatjavan aquell día amb so carril. Si
s' ha de cumplí es refran, enguañy será
un hòn any; perque, *Añy de neu, any
de Deu.*

Bò de tot es es títol que sa Diputació
ha fet fé à Don Francesch Semir per en-
tregá à s' archiduch d' Austria A. I. y R.
Lluís Salvadó, declarantlò fíy adoptiu
d' aquesta provincia.

Es trabay del señó Semir se mereix,
per sa novedat, llimpiesa y perfecció,
ets elògis que pública y privadament se
li tributan, perqu' además d' essé una
òbra rara en aquest temps, pòt competí,
si no avéntatjá, moltes altres des mateix
gènero que se conservan en els *Museos*.

Li enviám sa més cumplida enhora-
bòna y desitjám que sia des gust y agra-
do de s' ilustrada persona de que tant de
bé han rebut aquestes illes.

Hem rebut des Directó des *Col·lègi
Palmesà* una atenta invitació per assistí
à n' ets exámens des segon trimestre del
present any, que comensaren ahí.

Li agramim s' atenció, y si ses ocupa-
cions mos ho permeten, hey assistirèm.

Diuen que 'l señó Batle d' aquesta Ci-
tat tracta de posá es *ruch en es pòrro* à

tots aquells *carrilés* que van à llòure y
sense *brida* que los tenga subjèctes.

Mos n' alegrám perque hòna falta fa
el qu' es públich sàpiga amb qui s' *em-
barca*.

Ja que de policia s' ocupa el señó
Batle, també sería hò que fés entendre
en es Municipals sa necessitat d' em-
patxarsè de lo que fan es fematés.

Además de s' abandono en que tenen
molts de barris, mos han contat qualque
malcriadesa ben gròssa que no pòt aná
ni amb s' ajuda de sa *fumivora*, y es
hora de posarhi remey.

Aquella creu des cementèri de Bini-
salèm encara está tòrta. No, y no es
que no estiga cansada L' IGNORANCIA de
dirhó, però encara no hey ha hagut cap
persona que li haja fét llástima es sèu
estat y l' haja adressada.

¡Ja heu val! Per ventura vòlen esperá
à qu' en ressucitá es mòrts el día del
Judici final, l' adressin.

¡Si que sería tení paciència!

S' altre día dugueren de fòra de Ci-
tat, un' ensaymada gròssa à un capellá
qu' havia dit missa nòva, ¿y creuriau que
quant l' anaren à ensatá trobaren que ja
n' hi havían llevat un hòn tròs?

Se sospitaren si sería una broma de
Corema des *punxes* de sa Pòrta.

EPIGRAMES.

Un hòmo molt sort vènia
Qualcant demunt un aset,
Y menava un atlotet
Que sèt ò vuyt àns tenia.
El trobá En Pèp de Son Pinta
Y digué:—¿Aquest ase es téu?
—Y un altre qu' ha nòm Tomeu
Qu' enguañy correrá sa quinta.

—¿M' estimes molt, hòna amó?
(Digué En Pau à na Maria.)
—Tant còm s' ase que tenia,
Que per dolent s' altre día
El vaitx dá à s' escorxadó.

MESTRE GRINOS.

COVERBOS.

Una vegada hey havia un frare à un
Convent que per una falta (no sé quina)
el Pare Prió el penitenciá à menjá per
espay de vuyt dies, en tèrra, baix de sa
taula sense que pogués dí rès à n' es
moixos, y aquests no baixavan d' una
dotzena.

Quant es frare vé de que no poria menjá més qu' una cuyarada, digué:

—¡Sí! ja vos arretglaré.

L'ondemá, es temps qu' es cuyné no era dins es refató y es demés frarés eran dins ses cèlles, agafá una pélla, le va omplí d'aygo, le posá a n' es foch, y quant bolli, se posá a menjá en terra lo mateix qu' es dia anterió.

Al punt tots es moixos s'afuaren a n' es plat, y es frare agafá sa pélla y los entimá un' escaldada que sentiren es remeulos d' un cuart lluny, cuydantsé es temps que los escaldava d' obrí bé sa boca.

Acabat aquest ensay, sortí des refató còm si rès hagués estat.

Es vespre quant hagueren de sopá, tornaren posá es plat des penitent, en terra y éll s' hi assegú fent es sério. Es moixos tots se posaren a mirarló, però d' una distancia de quatre ó cinch passes enfóra, y quant veyá que qualcun s' hi acostava un poch, bastava qu' es frare badás bé sa boca perque tots a la una prenguessen *las de Villa Diego*.

Y diuen que d' aquí vé aquell adagi que diu: *Gat escaldat d' aygo freda téu*.

***

Dos musichs que tocavan a un Teatro, a s'òpera, havían prèss sa costum de faltá a n' ets ensays y ses funcions no anavan llatines.

Es directó de s' orquesta vejentsé ja apurat doná part a n' es Batle, y aquest per está més segú de quí faltava, un día hey comparegué en persona. Es musichs ja havían ensumat qualque cosa y justament aquell día no n' hi faltá cap.

Quant estavan a lo milló de s' ensay un violinista cridá:

—Señó directó: aquí falta un *bemól*.

Es Batle heu sentí y s' axecá tot furiós preguntant:

—¿Quí es que falta?

—Un *bemól*.

—Ydó a sa presó depressa, y axí l' ensenarém d' assistí puntualment.

Aquest Batle s' entenía de música de lo milló.

***

Un pagès entrá dins una barberia, y digué:

—¿Qu' afeytau a cuartillo?

—Sí, l' amo, entrau y sèys.

S' assegú, l' ensabonaren y l' afeytaren ben bé a mitja cara.

—Ala, ja estau llest, (digué es barbé.)

—¿Que vòl dí? y s' altra banda que no la m' heu d' afeytá?

—Sí, però heu de pagá un altre cuartillo.

(Històrich.)

***

A una reunió de literatos y literatas, parlavan des *Tres Mosqueteros* d' En Dumas. Un jove, qu' ha nòm Meu, y per més seïnes molt fòrt d' espatles y més

fòrt de toix, s' oferhí presentá es *mosqueteros* a una joveneta molt guapa.

—¿Y vostè que los té a n' es *Tres Mosqueteros*? (li preguntá sa joveneta.)

—Sí; jò crech que per casa los trobaré.

L'ondemá es nòstro héroe s' hi presentá amb un bolich devall es bras. Tot suat y fent grans alèns desfé aquell bolich, diguentli al mateix temps:

—Me dispens, que no més he pogut trobá dos *mosqueteros* des tres que li vaitx oferhí.—

Es Mosqueteros d' En Dumas se convertiren en dues botel·les d' agafá mosques.

***

Un predicadó una vegada feya una hermosa descripció del Cèl.

Devallá de sa tróna, y a n' es primé homo que trobá abaix, li demaná:

—¿Que tal? ¿T' he fet vení ganes d' aná al Cèl?

—Pare... sa veritat... aná al Cèl deu essé molt hò; però còm còsta la vida, hey ha que pensarié un poch.

***

Un *pollo* d' aquests que s' usan ara, rumbosos y curros, però que no tenen un cèntim, anava darrera un' atlòta. y aquesta s' en entrá dins una horxateria per prendre gelat.

Ell per entrarhí y per poderlè veure milló de cara, no sabía còm heu havia de fé, però per sòrt vé passá un amich, y li demaná dos reals, qu' era es való des gelat.

—No duch més que catorze cèntims.

—Bòns serán. Gracies: ja los te tornaré.

S' entrá dins s' horxateria, abont hey havia sa séua idolatrada *ninfa*, s' assegú a una taula de devant, li serviren es gelat que demaná, el prengué, y després partí deixant es catorze cèntims demunt sa taula.

Es mosso quant vé qu' hey faltavan sis cèntims, sortí correns, y cridant:

—¡Señó! ¡señó! ¡hey faltan sis cèntims!

Y es *pollo* fent con que no entendreu, girá cantó.

CRIDES.

Dissapte passat una señora perdé una recada d' ór amb tres pèrles, p' es carrés de ses Miñones, Perayres, Jovellanos, Font de ses Tortugues y carré de Sant Jaume fins a Santa Magdalena.

Si hey ha qualcú que l' haja trobada y vulga entregarlè, se servirà passá per sa direcció de aquest setmanari, carré des Molinés, núm. 12, y li donarán informes de quí l' ha perduda.

Don Guillem Rebassa, de Seuva, no ha rebut es núm. 193 des nòstro setmanari. Heu feym publich perque ley enviárem p' es corrèu.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Val més un bòn xòt que dos cans*

SEMBLANSES.—1. *En que fa mai sò.*

2. *En que tot heu diu.*

3. *En que no té taulada.*

4. *En que fuitx de s' aygo.*

LOGOGRIFICH.—*Campos-Pasco-Camp-Cap-Cò-C.*

XARADA.—*Ca-la-pet.*

CAVILACIÓ.—*Morçayes.*

FUGA.—*Després de mòrt ni viña ni hòrt*

ENDEVINAYA.—*Una tortuga.*

GEROGLIFICH.

F. S. C.

SEMBLANSES.

1. *En que s' assembla un dijuni a un hòtil?*
2. *¿Y ses caperutxes a n' es coquerròys?*
3. *¿Y una panada estentisa a un pollo de 19 ams?*
4. *¿Y una prensa a una aduana?*

MESTRE GRINOS.

LOGOGRIFICH.

- 1 2 3 4 5 Un nòm d' hòmo.
- 3 5 4 2 Lo que fa En Pere.
- 3 2 4 Lo que fan a Ciutat cad' ainy.
- 1 5 Es nòm d' una lletra.
- 1 Un número romá.

BIEL.

XARADA.

Des militar españòl
Primera es prenda precisa;
Sa segona y tercera
Cada barco necessita;
Es tot, vés a ses mònges
De Sineu, ses preferides,
Qu' es segú que 'l te darán
Si los fas moltes visites.

UNA SEUVATGINA.

CAVILACIÓ.

UN RAM

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ECSEMÉ.

FUGA DE CONSONANTS.

.ú .e .o .e .o .a .ú .o ' .e .e .o .a
TINET.

ENDEVINAYA.

Jò som des reyne animal,
Y per axò m' he sentida
D' havé estat sustituhida
Per tú, germana atrevida,
Del gran reyne mineral.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

17 MARS DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.